

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

(הפנסיונר ונערת השעשועים), ה' עולם הזה 5.10.88.

יצחק אלאוף, הפנסיונר של נערת השעשועים עים, הוא בן 65. מכיון שהוא עלה ארצה בגיל 21 ואז נשא את אשתו הראשונה, אם שני בנים הבוגרים, הרי הוא היה לפחות בן 22 כאשר נולד בנו הבכור, שצריך להיות היום כבן 43 (65 מינוס 22) והבן השני צריך להיות צעיר מהבכור בלפחות שנה (בהסתמך על עובדות החיים הביוגרפיות).

אז איך זה שהעולם הזה מגדיר את שני בנים אלה של אלאוף, שהם, לכל היותר, בני 43 ו-42 כבנים "בגילה עמידה"?

עקיבא מזור, תל אביב

תחיית המתים

על ציור אחד של קולומבוס (מיכ"ל תב"ס), העולם הזה 5.10.88.

העולם הזה עשה את זה. הוא מחייה מתים. זה ההסבר היחיד להערת המערכת לאיור הציור שהובא במדור מיכתבים האחרון. ההערה אמרה כי ציורו של קולומבוס הוא מעשה ידיו של צייר איטלקי משנת 1510.

אבל קולומבוס מת ארבע שנים קודם לכן, בשנת 1506.

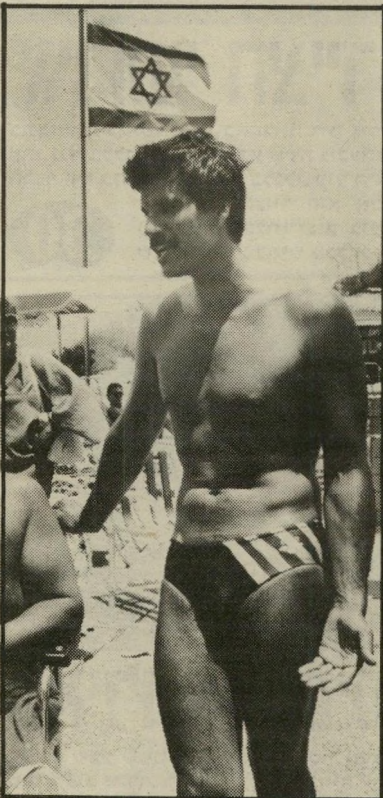
צבי פאר, תל אביב

● וכן, רק שהצייר סבסטיאנו דל פיומבו צייר את מולה אמריקה מן הויכוח.

היו מדליות

על השתתפות ישראל באולימפיאדה ועל אי-הצלחת ספורטאיה (נצחוק אולימפי), העולם הזה 29.9.88.

אין זה אי-שיתופם של שייטי ישראל בתחרויות

שחיין ספיין (בארין, 1985) בחופות של זהב

ביום הכיפורים שמנע מאיתנו מדליות בסיאול. זה אי-כשרם של ספורטאים.

ושלא יגידו כי אנחנו מדינה קטנה, המאגר האנושי קטן, התקציבים קטנים וכדומה.

רפרוף קל ברשימת זוכי המדליות בסיאול יגלה, כי לא צריך להיות נציגה של מעצמת-על כדי לזכות במדליה אולימפית.

אני כבר לא מברר על האדר שאחמד סאלח מג'יבוטי (שבה פחות תושבים מאשר בחולון) קיבל במרתון, על הכסף שלקחו אנשי ג'מייקה (שבה פחות משני מיליון תושבים) במרוץ השליחים.

אלה, אולי, יוצאי-דופן, מיקרים חד-פעמיים. אבל מה לגבי מדינות שבהן יש אוכלוסיה בסדר-גודל כמו שלנו זהב ליון רונגניג מנורבגיה

קליא י'ן

בהשוואה למדינות שאינן נחשבות כמפותחות כמדינת ישראל.

מעבר לצפיפות — קיימות בעיות פיסיות קשות אחרות, כגון מכשירי-חיים בחרף, אמי צעירקור ואיוורור בקיץ, חוסר-עסקוק, שכר עבודה נמוך ביותר (בין ש"ח אחד לארבעה ש"ח ליום-עבודה), ועוד ועוד.

● בעייה נוספת שעומדת על ההתמודד היא בעיית הסמים והשימוש הרווח בהם בין האסירים.

היעדר אמצעים מונע טיפול נאות בבעייה זו. העמותה הציבה לעצמה, כמטרה, לסייע לא סיר כפרס ולאסירים בכלל בכל השטחים האלה, בהיעדר אמצעים ממלכתיים נאותים ומספקים.

ואלה תוכניות העמותה:

● פתיחת כיתות-לימוד נוספות, הן ללימודי יסוד, הן להשכלה תיכונית.

● הרחבת מיספר התוגים החינוכיים להעשייתו של האסיר.

● הרחבת פעילות הספורט.

● הקמה והרחבה של מרכזים לטיפול נפשי באסיר.

● הקמה, הרחבה והפעלת מישחקיות לאסירים ובנכ"מ-משפחותיהם.

● הרחבת מיספר חוגי התחביב.

● הרחבת הסיפריה ורכישת ספרים.

● רכישת ציור חינוך, תרבות וספורט.

● הרחבת פעילות-הפנאי של האסיר וסרטים והרצאות.

● הקמת חדר-מחשבים בכל בתיה-הסוהר, כדי לאפשר לאסירים רכישת מיקצוץ, לשם שיקום בעתיד.

● הקמת מרכזים לרכישת מיקצוץ.

● מתן אפשרות לאסירים להרחיב השכלתם באוניברסיטה הפתוחה.

● רכישת ציוד-רווחה, כגון מיהמים, תנורים, חימום, מאווררים, מכשירי-טלוויזיה, מכשירי וידאו-טייפ, מכשירי-הקנה, מכשירי רדיו-טייפ, מקררים וכו'.

● איגוד מופע-תרבות לאסירים.

● העלאת המודעות הציבורית למצבו של האסיר.

אלה הן חלק מתוכניתו העתידית, ועבורו אנו זקוקים לסייע רב מכל חלקי הציבור.

אדישות וביורוקרטיה

ער באן דברי המיכתב. בסיומו פנתה גילה קרלינסקי אל קוראי העולם הזה בבקשה להתייחס

כירידי העמותה כדי לסייע בשינוי המצב כאמ' צעות מופע-התרמה ועוד.

העולם הזה היה מאז ומעולם קרוב לענייני האסירים. התייחסנו למטרה זו עוד בימים הראשונים של המערכת הנוכחית, כאשר פנה אלינו רמ' סולומון, מי שהיה המנכ"ל הראשון של מיש-רדימיסטרה, שהיו לו תוכניות מרחיקות-לכת לשינוי המצב. תוכניות אלה הוכשלו על-ידי הביורוקרטיה ואדישות הציבור. יתכן כי כיום מוכנים אנשים רבים יותר לתת יד לשינוי המצב.

שהחמיר מאז מאוד.

מי שרוצה לפנות אל האגודה, יעשה זאת בט' לפון 08-239649. או באמצעות מיכתב לת"ד 229 רמלה 72101.

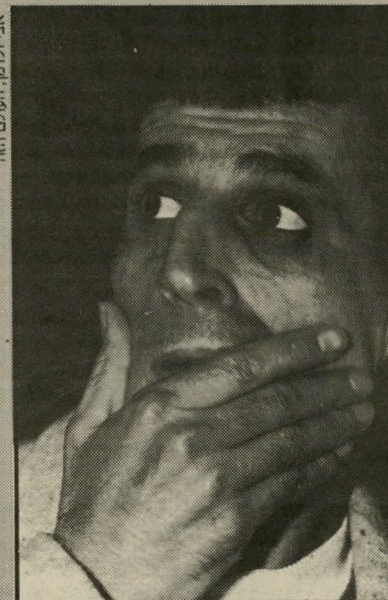
אני שמח שהמפעל החשוב הזה נושא את שמה של גוגה רג'זאן, שיתנה ידורה נאמנה של העולם הזה עד לפטירתה הפתאומית.

א.ב.א.א.א.

אחרי בריחתו של הרצל אביטן כתב העולם הזה כי יתכן והוא עשה טובה לכולנו. בריחתו היראמיתית היפנתה את תשומת-לב המדינה כולה למצב המחפיר השורר בבתי-הכלא בישראל. מצב זה אינו רק בבחינת חרפה למדינה, אלא גם סכנה לשלום-הציבור.

השבוע קיבלתי מיכתב מאת לה"ב — הנר מוחה למען האסיר בישראל, על-שם נונה רג'זאן. חתמה עליו מנהלת העמותה, גילה קרלינסקי. וכך נאמר בו:

כלהת המאורעות האחרונים של בריחת הרצל

אסיר אביטן מדוע מעדות המיחור?

אביטן מהכלא ובתשומת-הלב שהקדשת אתה עזי מך, כעורך השבועון, לאירוע זה וכל המשתמע ממנו לגבי תנאי-החיים בבתי-הכלא בארץ, מצא

תי עצמי קוראת את דבריו כאילו נאמרו מפי כבר שנים, בזמנו כנציג-החינוך ראשית של שכ"ס

ובשנתיים האחרונות כמנהלת לה"ב — העמותה למען האסיר בישראל ע"ש נונה רג'זאן ז"ל.

לה"ב הוקמה ביולי 1986 על-ידי כמה אורחים, המייצגים קשת חברתית כללית של מדינת

ופוליטית רחבה ביותר.

העמותה זכתה בכרכתם של נשיא-המדינה ושל שר-המיטרה.

לה"ב הציבה לעצמה כמטרה לסייע לרווחתם האישית של האסירים ולקידום, הן בהעשרה ובהעלאת של רמתם החינוכית, התרבותית והאינ

טלקטואלית, והן בהקלת התנאים הפיסיים הקשים שבהם הם מצויים.

לצערו, ישנו שלוש תופעות קשות הבולטות במיוחד כמערכת בת-הסוהר ביחס לאסירים.

● 83% מהאסירים הם מערות-המיוחה, עובדה המחזקת את טענתנו שאוכלוסיית-האסירים בישראל הינה בעייה חברתית כללית של מדינת

ישראל, ולא רק של אוכלוסיית-האסירים.

יש לציין ש-40% מבין האסירים הם אנאל-פכתיים: כמרכז, חלקם מהווים דור שני ושלישי של מישפחות-מצוקה ושל אסירים.

● הצפיפות בבתי-הסוהר והתנאים הפיסיים שבהם מוחזקים האסירים הם קשים במיוחד, וזאת לא רק בהשוואה למדינות מפותחות, כי אם גם

יותר קיר. פחות מזגן

על טיב הבנייה בארץ (ברכיים ורודות), "יומן אישי", העולם הזה 15.9.88.

כאשר עורך העולם הזה כותב על חום לוגדני של 29 מעלות, הוא מציין שלונדון אינה בנוייה למען חום, כי אם למען קור.

אז אני חייב להציג שאלה: האם השיכונים והבניינים בישראל, בעלי הקירות הרקים להפ"ליא, בנויים ליצירת קרירות?

כאשר אני מגיע, בגיחותיי התכופות, ארצה, אני סובל מן הבנייה הישראלית, שאיננה בנוייה לטובת הדייר — בחורף אני סובל מן הקור, שכן

הקירות אינם יוצרים ואוגרים חמימות ואילו בקיץ הקירות הללו מעבירים את החום מן החוץ אל הבית, ואין לאן לברוח אלא אם כן יש מזגן-אוויר.

מדוע, מדוע לא למדו מן הניסיון בן מאות השנים של תושבי הארץ? אילו היו לומדים מניסיון זה אפשר היה להקל על הגיהנום הקייץ (והחורף) בלי מזגן.

צא וראה את הבנייה הערבית המופלאה, בנייה שהיא כה מתאימה לתנאי-הארץ — קירות עבים; בקיץ משרים רק קרירות נעימה ובחורף שומרים על החום.

עלי כהן, קופנהגן

היו מדליות

עוד על כישלונותיהם של ספורטאי ישראל באולימפיאדת סיאול (מיכ"ל תב"ס), העולם הזה 5.10.88.

כידוע לא שותפו אורחים ערביים במישלחת ישראל לסיאול, כך שכל חברי המישלחת היו יהודים. ולכן נשאלת השאלה במישלחת-הזאת: מדוע יהודי ישראלי אינו מסוגל להשיג מדליה?

היהודי לא-ישראלי בן מסוגל להשיג? תולדות האולימפיאדות גרושות ספורטאים יהודיים יוצאי ארצות רבות שליקטו מלוא החופן מדליות אולימפיות — ממדליית-הזהב בארולף שמאל (יהודי אוסטרי) במרוץ-האופניים באולימפיאדה הראשונה באתונה (1896), דרך הזהב של שני האחים, היהודים הבלגיים פאול ואנרי אנספאך, בסיף בשטוקהולם 1912 עד הזהב של המתעמלת היהודיה-ההונגרית אגנס קלטי בהלסינקי 1952 ומדליות הזהב הרבות שאסף מארק ספיין, היהודי האמריקאי, במכסיקו סיטי 1968 ובמינכן 1972 (בסך הכל: תשע מדליות-זהב בשחייה).

פנחס זהבי, תל אביב

● ● ●

סולידריות אולימפית

על סיבה נוספת לאי-השתתפות באולימפיאדת סיאול (מיכתבים), העולם הזה 29.9.88.

נכון שהיו מדינות שלא השתתפו באולימפיאדה, מפני שפשוט לא היו להן ספורטאים (כמו נסיכות ברז'ני, למשל) אבל היו גם מיספרי מדינות, שדווקא כן יש להן ספורטאים, אבל הן סברו שזה לא ספורט לא לשתף את צפון-קוריאה באולימפיאדה ומתוך סולידריות עימה גם הן לא הופיעו בסיאול.

בין המדינות האלה היו קובה, אתיופיה, אלבניה, ניגרגואה.

דן דיטל, חיפה.

● ● ●

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפחותיות או טכניות.

● ● ●

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 8, תל אביב, מיקוד — 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטלפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 972-3-245242. מזוי 2009, ובטלסק — RMYM IL 341667.

● ● ●

העולם הזה

העולם הזה 2467